

[Skræppenborg-Nielsen.]

for fremtiden, så godt som det nu engang kan lade sig gøre, og flere og flere kommuner er lykkeligvis allerede i færd med at planlægge. Men en sådan kommunal planlægning kan siges at være omend ikke værdiløs, så næsten værdiløs, hvis ikke staten samtidig planlægger, fordi staten jo i vidt omfang regulerer den kommunale anlægsvirksomhed.

Om en eventuel indførelse her i landet af den såkaldte værditilvækstafgift et par enkelte bemærkninger. Først: alt taler imod, at en sådan værditilvækstafgift kan indføres her i landet pr. straks, som det synes at være meningen. Dernæst: denne nye skatteform kan tænkes at få en skikkelse, der på helt urimelig måde favoriserer de selvstændige erhvervsdrivende derved, at investeringsgoder helt eller delvis fritages for afgift. Hvis dette bliver tilfældet, bliver denne nye skatteform endnu mere favorabel for dem end de overdrevent liberale afskrivningsregler, vi har i øjeblikket.

Mit parti har intet imod, at den økonomiske politik foregår over finanspolitikken. Vi ved nemlig, at det meget ubehagelige alternativ må blive rentepolitikken, og i nogen grad forundrer det os, at hverken den afgående eller tiltrædende nationalbankdirektør så meget som blot antyder en lavrentepolitik, som dog i en lang årrække har været regeringens erklærede mål.

Den højtærede finansminister siger, at det foreligende forslag til finanslov rejser en række problemer, som må søges løst ad politisk vej inden udgangen af marts måned 1965. Ja, sådan må det jo være, og sådan vil det være, så længe et finanslovsforslag udelader en hel del vigtige ting, som burde have været med, og derfor er det vel ikke for stærkt sagt, at det finanslovsforslag, vi her behandler, i betydelig grad er uvirkeligt og i nogen grad en abstraktion. Men inden udgangen af marts 1965 skal der altså forhandles partierne imellem for at få de økonomiske problemer løst, som ikke er med i det forslag, vi nu behandler.

Ingen kan naturligvis i dag sige noget om, hvilket resultat disse forhandlinger vil få. Men der bliver vel her tale om et forlig af en eller anden art mellem regeringen og den borgerlige opposition. Det har vi jo set

før. Men lad mig så sige: skån os i hvert fald for, hvis forlig bringes i stand, at komme med flere såkaldte opsparingsfremmende ordninger eller forslag om en yderligere udbygning af de opsparingsordninger, vi allerede er belemret med, ordninger, der er til fordel for dem, der i forvejen har, og som i udstrakt grad betales af dem, der ikke har. Skån os også for, at renteindtægter af såkaldte opsparingsfremmende midler — som af nogle betydningsfulde folk i den senere tid foreslået — helt eller delvis fritages for beskatning, for det ville være helt urimeligt. Vi ved udmærket, at der for tiden findes et stort investeringsbehov her i landet, og at den opsparing, der finder sted, er stor, men altså ikke stor nok. Men vi advarer imod illusionen om, at begunstigelser for de folk, der har råd til at spare, fremmer opsparingen ret meget. Lad os nu blive fri for alle disse stykvis reformlapperier på vort i forvejen overlappede skattesystem, når ikke engang virkningen af de mange anstrengelser, man gør sig, på forhånd er kendt.

Hvornår ser vi i øvrigt regeringens samlede skattereform eller et oplæg til en sådan? Først da vil der blive lejlighed til at tage stilling til harmoniseringen mellem de forskellige indtægts- og udgiftsposter på finansloven. Det er efterhånden blevet åbenbart for de fleste, at staten savner nye indtægter, at staten har brug for flere penge. Mit parti har ved tidligere lejligheder prøvet på — i den allerbedste mening i hvert fald — at give regeringen gode råd med hensyn til at skaffe flere penge på et fornuftigt grundlag. Og selv om vi slet ikke tror på, at regeringen sætter synderlig pris på vore råd — det har vi i hvert fald indtil nu ikke haft indtrykket af — så mener vi fortsat, at vi ligesom har en vis pligt til, når lejligheden byder sig, at gentage vore råd.

Mon ikke det for det første ville være en god økonomisk foranstaltning for hele samfundet i den øjeblikkelige økonomiske situation at skærpe de gældende regler for afbetalingshandel og at få en skat på reklame lovfæstet? Det er svært at sige, hvor meget de samlede udgifter til reklame for tiden beløber sig til, men jeg tager vist ikke munden for fuld, når jeg tillader mig at mene, at der her i landet nu anvendes mindst 1 milliard kr. årlig til reklameformål